

Odvjetnik
BORIS BULJ
Split, Hrvatske mornarice 1F
tel: +385 21 251 622, fax: +385 21 250 071
e-mail: info@bulj.hr

U Splitu, 19. travnja 2021. godine
Naš znak: 1977

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

za

**VISOKI TRGOVAČKI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE**

Poslovni broj: P-53/2021

TUŽITELJ: **CONEX TRADE d.o.o.** sa sjedištem u Čaporicama (Grad Trilj),
Čaporice 144, OIB: 55909570310

TUŽENICI: **1. TRENTON d.o.o.** sa sjedištem u Splitu, Nazorov prilaz 8, OIB:
93499654689, koje zastupa opunomoćenik Boris Bulj, odvjetnik u
Splitu, Hrvatske mornarice 1F

2. ADRIATICON, d.o.o. sa sjedištem u Gizdovac (Općina Muć),
Prisike II 15, OIB: 22109646393

Ž A L B A

T U Ž E N I K A pod 1.

protiv presude Trgovačkog suda u Splitu
od 12. travnja 2021.
poslovni broj P-53/2021

Punomoć u spisu

I. 12. travnja 2021. Trgovački sud u Splitu je u predmetu pod uvodno naznačenim poslovnim brojem donio presudu kojom je u točki I. izreke presuđeno da Ugovor o kupoprodaji nekretnine upisane u Općinskom sudu u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Solin, zk.ul. 381 k.o. Gizdovac, označene kao kč.br. 1618/25, sklopljen 3. listopada 2018. između tuženika pod 1. i tuženika pod 2., te Ugovor o kupoprodaji u izreci presude taksativno navedenih automobila sklopljen između tuženika pod 1. i tuženika pod 2. gube pravni učinak prema tužitelju u dijelu u kojem je potrebno za ispunjenje

tužiteljevog potraživanja prema dužniku - tuženiku pod 1. koje iznosi 83.355,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 18. siječnja 2018. pa do isplate, dok se tužbeni zahtjev odbija u dijelu kojim je traženo da te pravne radnje gube učinak u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje tužiteljevog potraživanja prema dužniku – tuženiku pod 1. u iznosu 15.452.479,12 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, kao i u dijelu kojim je traženo da ugovori o kupoprodaji opreme, alata i pogonskog inventara sklopljeni između tuženika pod 1. i tuženika pod 2. kao i ugovor o kupoprodaji vozila marka VOLKSWAGEN CADDY 1.6 TDI, godina proizvodnje 2014., broj šasije: WV1ZZZ2KZFX022865, reg. oznaka ST6013N, izgube pravni učinak.

Nadalje, točkom II. izreke presude nalaže se tuženiku pod 2. trpjeti da tužitelj namiri svoju tražbinu u iznosu 83.355,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 18. siječnja 2018. pa do isplate, prodajom nekretnine upisane u Općinskom sudu u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Solin, zk.ul. 381 k.o. Gizdovac, označene kao kč.br. 1618/25, te prodajom taksativno navedenih automobila, i to: 1. M1, marka RENAULT TRAFIC DCI 140, godina proizvodnje 2005., broj šasije: VF1JLBDB66V264238, reg. oznaka ST838SS; 2. N1, marka VOLKSWAGEN CADDY 1.6 TDI FURGON, godina proizvodnje 2012., broj šasije: WV1ZZZ2KZDX012658, reg. oznaka ST538LT; 3. N1, marka VOLKSWAGEN CADDY 1.6 TDI, godina proizvodnje 2014., broj šasije: WV1ZZZ2KZFX022865, reg. oznaka ST6013N; 4. M1, marka OPEL VIVARO 2.0 CDTI 2900, godina proizvodnje 2012., broj šasije: W0LJ7B7BACV626642, reg. oznaka ST102VK; 5. M1, marka OPEL VIVARO 2.0 CDTI, godina proizvodnje 2012., broj šasije: W0LJ7B7SCV630480, reg. oznaka ST312VO; 6. N3, marka VOLVO FLL C-259853 240 4X2R, godina proizvodnje 2008., broj šasije: YV2TBM0A49B535119, reg. oznaka ST210SI; i 7. M1, marka FIAT PUNO C-221276 1.4 16V, godina proizvodnje 2007, broj šasije: ZFA19900000232166, reg. oznaka ST753RE.

Naposljetku, točkom III. izreke presude naloženo je tužitelju da tuženiku pod 1. naknadi trošak parničnog postupka u iznosu 175.000,00 kuna, dok je u točki IV. izreke presude naloženo tužitelju da tuženiku pod 2. naknadi trošak parničnog postupka u iznosu 220.000,00 kuna.

II. U otvorenom zakonskom roku, tuženik pod 1. podnosi žalbu protiv navedene presude u dijelu u kojem je usvojen tužbeni zahtjev, i to iz svih žalbenih razloga propisanih čl. 353. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, dalje u tekstu: ZPP/91) i to zbog:

- bitne povrede odredaba postupka

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava
- odluke o troškovima postupka

III. Predmet spora predstavlja zahtjev tužitelja za gubitkom pravnog učinka Ugovora o kupoprodaji nekretnine, Ugovora o kupoprodaji automobila, te Ugovora o kupoprodaji opreme, alata i pogonskog inventara, sklopljenih između tuženika pod 1. i tuženika pod 2., i to baš gubitkom pravnog učinka prema tužitelju u dijelu u kojem je potrebno za ispunjenje navodnog tužiteljevog potraživanja prema tuženiku pod 1., kao tužiteljevu dužniku, u iznosu 15.535.834,12 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama specificiranim u tužbenom zahtjevu.

Presuda u pobijanom dijelu ne sadrži jasne i određene razloge o odlučnim činjenicama, izreka presude u dijelu u kojem se prihvaća tužbeni zahtjev proturječi razlozima presude, u presudi u bitnom nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama na temelju kojih je sud djelomično prihvatio tužbeni zahtjev, a navedeni razlozi su nejasni ili proturječni, o odlučnim činjenicama na temelju kojih je sud djelomično usvojio tužbeni zahtjev postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika, te je očito kako je sud povrijedio odredbe parničnog postupka i pogrešno primijenio materijalno pravo, pa naposljetku i pogrešno primijenio načelo slobodne ocjene dokaza svih provedenih dokaza na štetu materijalnih i pravnih interesa tuženika pod 1.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude u bitnom proizlazi da tužitelj ima prema tuženiku pod 1. dospjelu tražbinu u iznosu 83.355,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, a koja je dospjela na naplatu, kao i da je tuženik pod 1. poduzimao pravne radnje u korist tuženika pod 2. zbog kojih da tuženik pod 1. nema dovoljno imovine radi namirenje te tražbine tužitelja, a tužba da je podnesena u roku iz članka 71. stavak 1. ZOO/05, slijedom čega da je odlučeno da pravne radnje koje su pobliže navedene pod točkom I. izreke pobijane presude gube učinak u odnosu na tužitelja u dijelu koji je potreban za namirenje te tražbine, te da je tuženik pod 2. dužan trpjeti namirenje te tražbine tužitelja, dok je u preostalom dijelu koji se odnosi na tražbinu u iznosu 15.452.479,12 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, a koja tražbina nije dospjela na naplatu, tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Preciznije govoreći, prema stavu Trgovačkog suda u Splitu ispunjene su Zakonom o obveznim odnosima propisane opće i posebne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji tuženika pod 1. u odnosu na tražbinu tužitelja u iznosu 83.355,00 kuna.

Međutim, tuženik pod. 1 se ne može složiti s stavom, odnosno obrazloženjem Trgovačkog suda u Splitu u pogledu usvojenog dijela tužbenog zahtjeva obzirom da isti nema uporišta u činjeničnom i pravnom stanju spisa, te da je Trgovački sud u Splitu

uslijed pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te nadasve površnog pristupa pri analiziranju i obrazlaganju činjeničnog stanja povrijedio pravila postupka pa da je na takve nepravilnosti pogrešno primijenio materijalno pravo na štetu interesa tuženika pod 1.

IV. U prvom redu, suprotno stavu Trgovačkog suda u Splitu, tuženik pod 1. ističe da nisu ispunjeni Zakonom o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO/05) kumulativno postavljene opće i posebne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji tuženika pod 1., slijedom čega je tužbu trebalo odbaciti, a podredno odbiti kao neosnovanu.

Naime, ZOO/05 institut pobijanja dužnikovih pravnih radnji regulira odredbama čl. 66.-71., te kao uvjet za pobijanje dužnikovih pravnih radnji u predmetnoj pravnoj stvari predviđa kumulativno ispunjenje u nastavku navedenih općih pretpostavki, i to:

- dospelost tražbine vjerovnika na isplatu,
- insolventnost dužnika,
- dužnikova pravna radnja na štetu vjerovnika,
- oštećenje vjerovnika,

te ispunjenje posebne pretpostavke, i to da je trećoj osobi, ovdje tuženiku pod 2 bilo poznato ili moglo biti poznato da se pravnom radnjom nanosi šteta vjerovniku.

Dakle, za odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti, odnosno preinaku pobijane presude u žalbenom postupku dovoljno je utvrditi da ne postoji makar jedna od navedenih zakonom propisanih pretpostavki s obzirom na činjenicu da je pravna stvar dovoljno raspravljena te da spisu prileži sva materijalna dokumentacija na temelju čega se može donijeti pravilna i zakonita odluka.

V. Glede pretpostavke dospelost tražbine vjerovnika na isplatu:

U odnosu na istaknutu „*tražbinu*“ tužitelja prema tuženiku pod 1. u iznosu 15.452.479,12 kuna s osnove naknade štete zbog povrede ugovorne obveze Trgovački sud u Splitu je obrazloženo i opravdano uvjerljivim i logičnim razlozima koji imaju pravnu i činjeničnu osnovu odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan budući da tražbina nije nastala, niti dospjela.

Tako Trgovački sud u Splitu navodi da tražbina tužitelja s osnova naknade štete prema tuženiku pod 1. nije dospjela na naplatu jer je tek među tim strankama u tijeku sudski postupak u kojem će se utvrditi visina eventualne štete koju je taj tuženik dužan naknaditi tužitelju, pa da za tu tražbinu nije ispunjena opća pretpostavka pobijanja dužnikovih pravnih radnji.

Prema tome, očito je kako u trenutku pokretanja ovog postupka nije ni utvrđena navodna šteta, odnosno ustanovljena naknade štete, odnosno **tražbina tužitelja ne postoji, nije utvrđena, niti je dospjela**, a što je Trgovački sud u Splitu pravilno utvrdio.

Dakle, u smislu odredbe čl. 66. ZOO/05, pretpostavka za pobijanje dužnikovih radnji je postojanje dospjele tražbine na isplatu što podrazumijeva postojanje tražbine određenog novčanog iznosa (Odluka Županijskog suda u Zagrebu na dan: 5. ožujka 2019, broj: GŽ-6316/18-3) a ne samoprocjena tužitelja o visini pretrpljene imovinske štete i pravične novčane naknade zbog povrede prava osobnosti čije postojanje do danas nije utvrđeno budući da tuženik pod 1. osporava osnovu i visinu potraživanja tužitelja te je u tijeku sudski postupak radi utvrđivanja istih.

Međutim, u odnosu na tražbinu tužitelja u iznosu 83.355,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, nepravilno je Trgovački sud u Splitu utvrdio da je ispunjena pretpostavka dospelosti tražbine.

Naime, tužitelj je u tužbi istaknuo postojanje tražbine prema tužitelju u iznosu 106.875,00 kuna s naslova troškova parničnog postupka na temelju **nepravomoćne** presude Trgovačkog suda u Splitu od 18. siječnja 2018., poslovni broj P-964/2014.

Odlučujući o žalbi tužitelja, ovdje tuženika, protiv naprijed navedene presude Visoki trgovački sud RH je 20. svibnja 2020. donio pravomoćnu presudu, poslovni broj PŽ-1348/18, kojom je, među ostalim, prvostupanjska presuda preinačena u pogledu obistinjenih troškova parničnog postupka na način da je tužitelju umjesto prvotno priznatih 106.875,00 kuna priznato 83.355,00 kuna troškova parničnog postupka.

Dakle, pravilno je Trgovački sud u Splitu utvrdio da navedena tražbina s osnove obistinjenog troška parničnog postupka, cit: „*dospjela je na naplatu nakon podnošenja tužbe jer je tek presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-1348/18 od 20. svibnja 2020. ta presuda djelomično potvrđena a djelomično preinačena*“

Međutim, Trgovački sud u Splitu je pogrešno utvrdio da je time ispunjena temeljna opća pretpostavka pobijanja dužnikovih pravnih radnji poduzetih na štetu vjerovnika obzirom da, što je i u obrazloženju presude navedeno, predmetna tražbina dospjela nakon pokretanja ovog postupka.

Preciznije govoreći, tužitelj u vrijeme pokretanja ovog postupka nije imao dospjelu tražbinu prema tuženiku pod 1. s naslova troškova parničnog postupka P-964/2014 (PŽ-1348/18), već je u vrijeme pokretanja postupka raspolagao isključivo nepravomoćnom prvostupanjskom presudom koja je preinačena pravomoćnom drugostupanjskom presudom od 20. svibnja 2020. kojom je i utvrđena predmetna tražbina.

ZOO/05 u odredbi čl. 66., st. 1. jasno i nedvosmisleno propisuje da, cit: „Svaki vjerovnik čija je tražbina dospjela za isplatu, i bez obzira kad je nastala može pobijati pravnu radnju svog dužnika koja je poduzeta na štetu vjerovnika.“

Prema tome, zakonodavac je predvidio da je za pobijanje pravne radnje dužnika na štetu vjerovnika potrebno prethodno postojanje dospjele tražbine, ali tužitelj u vrijeme pokretanja ovog postupka N I J E imao utvrđenu tražbinu koja je dospjela na isplatu, već je tražbina u iznosu 83.355,00 kuna dospjela na isplatu nakon donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH 20. svibnja 2020., poslovni broj PŽ-1348/18 (nakon pokretanja ovog postupka).

Slijedom navedenog, očito je kako je Trgovački sud u Splitu pogrešno primijenio mjerodavno materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtjev u pogledu tražbine u iznosu 83.555,00 kuna budući da je navedena tražbina utvrđena i dospjela N A K O N pokretanja ovog postupka, pa je tužbeni zahtjev u tom dijelu trebalo odbaciti, a podredno odbiti.

S druge strane, tuženik pod 1. skreće pozornost na činjenicu da je tužitelj svoje potraživanje s osnove troškova parničnog postupka u iznosu 83.355,00 kuna uvećano za zakonske zatezne kamate na temelju pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda RH od 20. svibnja 2020., poslovni broj PŽ-1348/18 (*u odnosu na koje je Trgovački sud u Splitu usvojio tužbeni zahtjev*), pravovremeno prijavio u okviru predstečajnog postupka obzirom da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu od 04. rujna 2020., poslovni broj St-247/2020, otvoren predstečajni postupak nad tuženikom pod 1.

S tim u vezi, navedeno potraživanje (*83.355,00 kuna uvećano za zakonske zatezne kamate = 101.988,38 kuna*) su u cijelosti priznali tuženik pod 1. kao predstečajni dužnik (očitovanjem od 30. listopada 2020.) i predstečajni povjerenik (očitovanjem od 21. listopada 2020.), što je vidljivo iz predstečajnog spisa u odnosu na kojeg je tijekom prvostupanjskog postupka predloženo izvršiti uvid.

Prema tome, očito je kako je već koncem listopada 2020., dakle skoro pola godine prije donošenja pobijane presude, bilo evidentno da je navedeno potraživanje tužitelja s naslova pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda RH od 20. svibnja 2020., poslovni broj PŽ-1348/18 pravovremeno prijavljeno i priznato u predstečajnom postupku, slijedom čega da će isto biti namireno u okviru predstečajnog postupka – nakon odobrenja i sklapanja predstečajne nagodbe, što je samo po sebi ukazivalo bespredmetnom daljnju raspravu o navedenom potraživanju u kontekstu ovog postupka.

Međutim, i navedene odlučne činjenice je Trgovački sud u Splitu propustio utvrditi prilikom utvrđenja činjeničnog stanja predmeta spora i prilikom donošenja pobijane nepravilne i nezakonite presude.

Glede pretpostavke insolventnost dužnika, poduzimanje pravnih radnji na štetu vjerovnika i oštećenje vjerovnika:

U odnosu na insolventnost dužnika, oštećenje vjerovnika i poduzimanje pravnih radnji na štetu vjerovnika Trgovački sud u Splitu je uslijed pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te površnog i selektivnog pristupa materijalnoj dokumentaciji koja prileži spisu paušalno i neobrazloženo zaključio da tuženik pod 1. nema dovoljno sredstava za namirenje tražbine tužitelja, pa da je očito egzistiranje insolventnosti dužnika, oštećenje vjerovnika i poduzimanje pravnih radnji na štetu vjerovnika kao pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji.

Pri tom, Trgovački sud u Splitu očito nije izvršio uvid u svu materijalnu dokumentaciju koja prileži spisu, niti je istu cijenio sukladno mjerodavnim zakonskim odredbama prilikom zauzimanja stava o postojanju insolventnosti tuženika pod 1 i ispunjenju drugih zakonom propisanih pretpostavki, kao što se ni jednom riječju u obrazloženju presude nije osvrnuo na argumentirane navode i prigovore tuženika koji ukazuju na neispunjenje propisanih općih pretpostavki za pobijanje pravnih radnji tuženika pod 1.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da Trgovački sud u Splitu kao vremensku odrednicu za utvrđivanje insolventnosti tuženika pod 1. u kontekstu mjerodavnih odredaba ZOO-a pogrešno smatra vrijeme trajanja prvostupanjskog postupka, obzirom da je pravilno i zakonito glede insolventnosti u kontekstu pobijanja dužnikovih pravnih radnji utvrđivati insolventnost tuženika pod 1. u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji – 03. listopada 2018. Neovisno o navedenom, tuženik pod 1. spori da bi bio insolventan čak i za vrijeme prvostupanjskog postupka pa na dalje (*izuzev kratkog razdoblja po otvaranju predstečajnog postupka*), a kamo li da bi bio insolventan u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji - 03. listopada 2018.

Kod insolventnosti dužnika pravna teorija smatra da vjerovnik kao tužitelj mora dokazati stvarnu i vjerojatnu nenaplativost tražbine odnosno insolventnost dužnika u odnosu na konkretnu tražbinu, pri čemu se navodi da će najbolji dokaz biti neuspjeh namirenja iz već utuženog ovršnog potraživanja. Ne zahtijeva se da je dužnik uopće nesposoban za plaćanje, odlučna je nemogućnost namirenja vjerovnikove tražbine bez obzira na ostale vjerovnike. (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi od 1. lipnja 2017., broj: Pž 5849/2014-2).

Na okolnost dokazivanja navoda tuženika pod 1. da bi isti bio solventan u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji, tijekom prvostupanjskog postupka ukazano je na Revidirani godišnji financijski izvještaj za 2019. za tuženika pod 1. izrađen od strane društva UHY HB EKONOM d.o.o. (prileži spisu) iz kojeg neosporno proizlazi da je financijska situacija tuženika pod 1. u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji (pa tako i u narednim vremenima) bila više no povoljna, odnosno da je tuženik pod 1. bio

solventan, a ne insolventan kako pogrešno i neutemeljeno zaključuje Trgovački sud u Splitu.

Konkretno, iz Revidiranog godišnjeg financijskog izvještaja za 2019. za tuženika pod 1. je jasno vidljiva **aktiva u iznosu 18.451.148,00 kuna na dan 31. prosinca 2018.** (*dakle, dva i pol mjeseca nakon poduzimanja pobijanih pravnih radnji*), dok je **na dan 31. prosinca 2019. jasno vidljiva aktiva u iznosu 6.702.628,00 kuna.**

Međutim, iz dijela obrazloženja presude u kojem se Trgovački sud u Splitu šturo i paušalno osvrće na pretpostavku insolventnosti, očito proizlazi da sud nije niti izvršio uvid u navedeni Revidirani godišnji financijski izvještaj za 2019. za tuženika pod 1. koji ukazuje na višemilijunski aktivni iznos na koncu 2018. i koncu 2019., niti se jednom riječju osvrnuo na sadržaj navedenog izvještaja, pa tako nije niti cijenio njegovu dokaznu snagu u predmetnom spisu, čime je očito počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka.

Da je tome tako, odnosno da sud nije niti cijenio sadržaj Revidiranog godišnjeg financijskog izvještaja za 2019. za tuženika pod 1. koji negira nastup insolventnosti, ukazuje činjenično neutemeljen zaključak suda da, cit: „*tuženik pod 1. Trenton d.o.o. je te pravne radnje poduzeo u korist trgovačkog društva čiji zakonski zastupnik je sin zakonskog zastupnika tuženika pod 1., tuženik pod 1. Trenton d.o.o. je znao da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu svojim vjerovnicima i da uslijed poduzimanja tih radnji neće imati dovoljno sredstava za podmirenje preuzetih obveza svojih vjerovnika,*“

Preciznije govoreći, netočan je i neutemeljen stav suda da je tuženik pod 1. znao da navodno neće imati dovoljno sredstava za namirenje preuzetih obveza svojih vjerovnika (*u ovom slučaju iznos 83.555,00 kuna*), ako iz samog Revidiranog godišnjeg financijskog izvještaja za 2019. očito da je tuženik pod 1. neupitno bio solventan tijekom 2018. i 2019. godine

Nastavno na navedeno, u odnosu na činjenicu da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu od 04. rujna 2020., poslovni broj St-247/2020, otvoren predstečajni postupak nad tuženikom pod 1. ističe se da je u razdoblju od nedugo nakon početka predstečajnog postupka pa do dana podnošenja ove žalbe tuženik pod 1. solventan obzirom da je upravo cilj predstečajnog postupka uređivanje pravnog položaja tuženika pod 1. i njegova odnosa prema vjerovnicima i održavanja njegove djelatnosti.

S tim u vezi, na okolnost dokazivanja tvrdnji o solventnosti tuženika pod 1. tijekom predstečajnog postupka ukazuje se i na javno dostupna (*e-oglasna ploča*) izvješća predstečajnog povjerenika koji u Izvješću o provedenim radnjama sukladno čl. 24. SZ-a od 4. rujna 2020. do 20. prosinca 2020. u bitnom navodi sljedeće:

„Od dana otvaranja predstečajnog postupka provjerio sam financijsko poslovanje dužnika u suradnji s računovodstvom dužnika, te sam ustanovio da je knjigovodstvo vođeno uredno i pravovremeno u skladu s Zakonom o računovodstvu i HSFI (MSFI).

..Od dana pokretanja postupka do dana održavanja ročišta: - Dužnik je likvidno poslovao - Redovno su isplaćene plaće - Potvrđujem da za svako provedeno plaćanje prethodno je zatraženo odobrenje - Proveden je nadzor poslovanja 20. listopada 2020. od strane MF-Financijskog inspektorata za vrijeme blokade poslovnog računa od 18. lipnja do 31. srpnja 2020. godine, te je utvrđeno da ne postoje nepravilnosti u poslovanju do otvaranja predstečajnog postupka - Dio dužnikovih potraživanja naplaćen je kompenzacijom, te je po procjembenom elaboratu dužnik stekao imovinu u vrijednosti od 2.000.000 kuna. Preostalo potraživanje prema dužnikovom dužniku Adriaticon d.o.o., iznosi 912.738,48 kuna s danom 15. prosincem 2020.“

DOKAZ: uvid u predmetni spis - Izvješće predstečajnog povjerenika

Prema tome, i iz izvješća predstečajnog povjerenika je vidljivo da je tuženik pod 1. kao predstečajni dužnik nije insolventan te da uredno podmiruje dospjele obveze slijedom čega je evidentno da je i tijekom prvostupanjskog postupka, poglavito u vrijeme donošenja pobijane presude, pa na ovamo tuženik pod 1. solventan.

Unatoč tome, Trgovački sud u Splitu tu okolnost nije cijenio te je pored činjenice da je kao odrednicu za utvrđivanje insolventnosti tuženika pod 1. pogrešno uzeo razdoblje prvostupanjskog postupka, a ne vrijeme poduzimanja navodno pobjasnih radnji, pogrešno utvrdio da je tuženik pod 1. bio insolventan i za vrijeme trajanja prvostupanjskog postupka, propuštajući pri tom uzeti u obzir utvrđenja predstečajnog povjerenika na koja su ukazivali tuženici tijekom prvostupanjskog postupka.

Osim toga, Trgovački sud nije cijenio ni odlučnu činjenicu da je u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji – 03. listopada 2018., tuženik pod 1. prema tužitelju imao potraživanje u iznosu 1.210.322,50 kuna na temelju nepravomoćne presude Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-533/14, koja je donesena upravo u postupku koji je pokrenuo tužitelj protiv tuženika pod 1. radi naknade štete u iznosu 15.452.479,12 kuna, a u odnosu na koje potraživanje je tužitelj u ovom postupku odbijen.

Dakle, u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji tužitelj nije imao utvrđeno i dospjelo potraživanje prema tuženiku pod 1., već upravo suprotno, tuženik pod 1. je imao nepravomoćno utvrđeno potraživanje prema tužitelju u iznosu 1.210.322,50 kuna s osnove troškova parničnog postupka na temelju presude Trgovačkog suda u Splitu.

Prema tome, stav suda o insolventnosti tuženika nije činjenično i pravno valjano obrazložen, odnosno sud nije ponudio ni jedan pravno logičan argument ili se pozvao na dokaz (*obzirom da ne postoji*) iz kojeg bi proizlazila insolventnost tuženika pod 1., odnosno **tijekom prvostupanjskog postupka nije dokazano da dužnik u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji nije imao dovoljno imovine za podmirenje svojih dugova.**

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da sud stav o insolventnosti tuženika pod 1. temelji isključivo na činjenici da je nad tuženikom pod 1. otvoren predstečajni postupak, te da isti u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje kod FINA-e ima evidentirane neizvršene osnove za plaćanje. Iz navedenog je očito kako sud ne razlikuje pojmove likvidnost i solventnost, odnosno da iz drži istoznačnicama.

S jedne strane, likvidnost podrazumijeva mjeru sposobnosti društva da pokriva svoje neposredne financijske obveze, dok s druge strane solventnost znači sposobnost društva da posjeduje dovoljno imovine za podmirivanje svojih dugova, jer oni dospijevaju na plaćanje.

Prema tome, navedene činjenice na koje se sud poziva nisu i ne mogu biti dokaz insolventnosti tuženika pod 1., osobito kada se uzme u obzir činjenica da očito sud za utvrđenje insolventnosti ne uzima u obzir vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji kao zakonski predviđenu temeljnu odrednicu.

Osim toga, iz obrazloženja proizlazi da se sud nije osvrnuo na brojne ranije ponovljene navode i prigovore tuženika koji upravo potvrđuju da je tuženik bio solventan kako za vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji, pa tako i tijekom ovog postupka.

Imajući u vidu gore navedeno, evidentno je da nije ispunjana ni pretpostavka insolventnosti tuženika pod 1. u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji – 03. listopada 2018.

VI. Nadalje, u odnosu na stav Trgovačkog suda u Splitu o tome da bi tuženik pod 1. poduzimao pravne radnje na štetu vjerovnika ukazuje se da navodima tužitelja tijekom postupka, pa tako ni u obrazloženju pobijane presude nisu jasno i određeno specificirane pravne radnje koje bi tuženik pod 1. poduzeo na štetu tužitelja.

Zbog navedenog, ističe se neurednost i nepodobnost tužbenog zahtjeva koji upire na pobijanje Ugovora o kupoprodaji nekretnina, Ugovora o kupoprodaji strojeva i opreme, te Ugovora o kupoprodaji automobila obzirom da navedeni ugovori ne mogu samostalno biti predmetom pobijanja u ovom postupku.

Naime, ovdje pobijane pravne radnje sklapanja ugovora su poduzete zajedno s drugim pravnim radnjama s kojima tvore neraskidivu, te pravno i logički međusobno povezanu cjelinu, pa je tužitelj tužbenim zahtjevom za pobijanje m o r a o (a ne mogao) obuhvatiti sve međusobno povezane radnje, a ne samo neke od poduzetih radnji, a što neosporno proizlazi i iz sadržaja predmetnih ugovora i navoda tužitelja tijekom postupka koji je očito svjestan navedene činjenice.

Prema tome, očito je kako je tužbeni zahtjev nepotpun i neuredan zbog činjenice da njime nisu obuhvaćene sve pravne radnje koje čine neraskidivu, te pravno i logički povezanu cjelinu, slijedom čega je tužbeni zahtjev bez odgode trebalo odbaciti, a podredno odbiti.

VII. Nadalje, prema stavu Trgovačkog suda u Splitu tuženik pod 1. je sklapanjem Ugovora o kupoprodaji nekretnine označene kao zk.č.br. 1618/25, zk.ul 381, k.o. Gizdovac poduzeo pravnu radnju na štetu vjerovnika – tužitelja, a koji stav tuženik pod 1. drži činjenično i pravno neutemeljenim.

Tuženik pod 1. pobijanom pravnom radnjom nije umanjio svoju imovinu, a posljedično time i poduzeo pravnu radnju na štetu vjerovnika, već upravo suprotno. Pobijana pravna radnja je u interesu tuženika pod 1. s obzirom na to da je ugovorena kupoprodajna cijena značajno viša od procijenjene tržišne vrijednosti nekretnine upisane u k.o. Gizdovac.

Točnije, ugovorena kupoprodajna cijena iznosi 9.000.000,00 kuna dok je društvo ERSTE NEKRETNINE d.o.o. procijenilo tržišnu vrijednost iste nekretnine u iznosu 6.230.000,00 kuna slijedom čega tuženik pod 1. poduzetim raspolaganjem nije umanjio svoju imovinu već je takvom pravnom radnjom zaradio značajan iznos što za slučaj uspjeha tužitelja u spomenutom sporu ide istom isključivo u prilog, a nikako na štetu.

Procjena tržišne vrijednosti založene nekretnine je realna te iz procjembenog elaborata ERSTE NEKRETNINE d.o.o. od 2. svibnja 2018 (prileži spisu) jasno proizlazi na temelju kojih parametara je nadležno neovisno društvo utvrdilo prosječnu vrijednost nekretnine.

Štoviše, predmetna nekretnine je u trenutku realizacije kupoprodaje bila, a i dalje je, opterećena uknjiženim založnim pravom u korist Erste&Steiermärkische bank d.d. za iznos od ukupno 1.512.000,00 EUR uvećano za nuzgredice, te se od dana 03. listopada 2018. godine, kada je realizirana kupoprodaja, pa do trenutka pokretanja ovog postupka, i dalje redovito otplaćuju krediti s naslova kojih su uknjižena predmetna založna prava, pa je ukupan iznos dugovanja prema banci umanjen za iznos od cca 3.000.000,00 kuna.

Dakle, pobijanom pravnom radnjom tuženik pod 1. je zaradio značajan iznos te je oslobođen obveze plaćanja kredita radi osiguranja povrata kojeg je predmetna nekretnina i opterećena hipotekom, slijedom čega se nameće zaključak kako imovina tuženika pod 1. uopće nije umanjena već upravo suprotno – smanjene su obveze tuženika pod 1.

S tim u vezi, tuženici su ukazali na recentnu pravnu praksu (presuda Županijskog suda u Osijeku, od 08. ožujka 2021., poslovni broj GŽ-3350/2012) koja proizlazi iz predmeta u bitnom slične činjenične i pravne osnove kao i ovaj, a u kojoj presudi se jasno navodi da, cit: „...ako se iz predmetne imovine tužitelj ne bi mogao naplatiti jer je ona već u vrijeme poduzete pobijane radnje bila opterećena hipotekom u korist neke treće osoba koja u tom slučaju prema redu prvenstva ima pravo zalogu, onda tužitelj s uspjehom ne može pobijati dužnikove pravne radnje.“

Preciznije govoreći, prema stavu recentne sudske prakse činjenica da je nekretnina opterećena založnim pravom (hipotekom) već u vrijeme poduzimanja pravne radnje bez dvojbe onemogućuje vjerovnika da s uspjehom pobija navedenu pravnu radnju.

Osim toga, Trgovački sud propušta uzeti u obzir i činjenicu (na koju je ukazano tijekom postupka) da je na temelju Ugovora o kompenzaciji od 01. prosinca 2020. sklopljenog između tuženika pod 1. i tuženika pod 2. dio nekretnine označene kao zk.č.br. 1618/25, zk.ul 381, k.o. Gizdovac prenesen u vlasništvo tuženika pod 1., i to baš poslovni prostor u prizemlju navedene nekretnine ukupne površine 302,79 m², te da je izrađen geodetski elaborat upravo za potrebe etažiranja navedene nekretnine, odnosno za potrebe uspostave vlasništva navedenog poslovnog prostora kao posebnog dijela nekretnine na ime tuženika pod 1.,

Dakle, činjenica da je značajan dio predmetne nekretnine u vlasništvu tuženika pod 1. dodatno ukazuje na činjenicu solventnosti tuženika i u ovom trenutku, tim više što je životno i logično da je vrijednost navedenog poslovnog u bitnom veća od iznosa potraživanja tužitelja od 83.355,00 kuna u odnosu na kojeg je usvojen tužbeni zahtjev.

Međutim, Trgovački sud u Splitu u obrazloženju pobijane presude isključivo konstatira činjenicu sklapanja Ugovora o kupoprodaji navedene nekretnine, te paušalno i kategorički zaključuje da je sklapanje navedenog Ugovora predstavlja pravnu radnju poduzetu na štetu tužitelja, pri čemu propušta izvršiti uvid u dokumentaciju koja se tiče kupoprodaje predmetne nekretnine, te se u potpunosti propušta osvrnuti na naprijed istaknute bitne navode i materijalnu dokumentaciju tuženika, osobito dostavljenu pravnu praksu koja ukazuje na nemogućnost pobijanja Ugovora o kupoprodaji nekretnine, a iz čega proizlazi da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka.

VIII. Nastavno na navedeno, u pogledu pretpostavke *oštećenje vjerovnika* ističe se da ista suprotno stavu Trgovačkog suda u Splitu nije ispunjena, odnosno ne postoji oštećenje tužitelja.

Iz opskurnog obrazloženja pobijane presude ne proizlazi ni jedan jasan, smislen i logičan argument iz kojeg bi proizlazio zaključak suda o postojanju oštećenja tužitelja. S druge strane, tuženik pod 1. je tijekom prvostupanjskog postupka dostavio Vještačenje o financijsko-računovodstvenom stanju tuženika pod 1. na dan 03. listopada 2018. (dan kada su i poduzete predmetne pravne radnje) izrađeno po ovlaštenom društvu GALIĆ TAX CONSULTING d.o.o.

U zaključku navedenog vještačenja navodi se, cit: *„nekretnina je prenesena ...bez novčanog tijeka sve na ime isplate dobiti kumulirane u prethodnim razdobljima, kao kontrolirana transakcija od strane članova iste obitelji. Ovim nije došlo do ugrožavanja vjerovnika niti jednog od društava, kao ni samog procesa proizvodnje, već je izvršen prijenos imovine (nekretnine, strojeva, alata i vozila) radi nastavka proizvodnje. Gubitak od prodaje nekretnine, te dobit od prodaje postrojenja ima izvor u ostatku zadržane dobiti koja nije isplaćena članovima društva, pa je nakon umanjenja aktive i pasive zadržana visina temeljnog kapitala u vlastitim izvorima....Ovaj kumulativni gubitak od prodaje nije doveo do potencijalnih rizika za vjerovnike, dok je tržišnost transakcije prodaje nekretnine dokumentirana procjenom ovlaštenog procjenitelja.“*

Dakle, u vještačenju je jasno istaknuto da zbog poduzimanja predmetnih pravnih radnji nema potencijalnih rizika za vjerovnika tuženika pod 1. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da Trgovački sud u Splitu nije izvršio uvid ni u navedeno vještačenje, niti je u odnosu na sadržaj istog zauzeo stav i cijenio ga kako nalažu zakonske odredbe, slijedom čega je očito da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te da su povrijeđena pravila parničnog postupka.

IX. Slijedom svega navedenog, evidentno je da nisu ispunjene kumulativno postavljene opće pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji tuženika pod 1., a da Trgovački sud u Splitu uslijed pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povreda odredaba parničnog postupka nije donio pravilnu i zakonitu odluku.

Preciznije govoreći, iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je ista opskrbljena brojnim nedostacima, da Trgovački sud nije izvršio uvid u brojne isprave koje prileže spisu, niti je iste cijenio, već da je u obrazloženju presude selektivnim pristupom činjenicama i ispravama uzeo u obzir isključivo one koje „olakšavaju“ obrazlaganje činjenično i pravno neutemeljenog stava kojeg je očito sud zauzeo već tijekom prvostupanjskog postupka.

Konačno, imajući u vidu činjenicu da je pravna stvar dovoljno raspravljena, te da spisu prileži sva materijalna dokumentacija na temelju koje se može pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje kao podloga za donošenje meritorne odluke, predlaže se Visokom trgovačkom sudu RH uvažiti ovu žalbu i preinačiti pobijanu presudu Trgovačkog suda u Splitu na način da se u cijelosti odbije postavljeni tužbeni zahtjev i obveže tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka tuženiku pod 1.

Podredno, predlaže se ukinuti pobijanu presudu Trgovačkog suda u Splitu i vratiti predmet Trgovačkom sudu u Splitu na ponovljeni postupak, te obvezati tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka tuženiku pod 1.

Tuženik pod 1.
zastupan po:

Popis troška:

Sastav žalbe:.....	43.750,00 kn
PDV 25%:.....	10.937,50 kn
<u>Sudska pristojba na žalbu:.....</u>	<u>10.000,00 kn</u>
Ukupno:.....	64.687,50 kn